

OMVÄG, m. 2. 1) Väg, som går längre omkring än en annan kortare, hvilken i rakare riktning går till samma ställe. *Taga en o.* — 2) (fig.) Tal eller handling, då man icke går rätt fram till målet. *Genom o-ar leda sig fram till det man vill säga. Nyttja o-ar.* — *Syn. Se Omsvep.*

OMVÄGA, v. a. 2. Väga ännu en gång. — Äfv. *Väga om.* — *Omvägande*, n. 4. o. *Omvägning*, f. 2.

OMVÄLJA, v. a. 2. (böjes som *Välja*) Välja på nytt. — Äfv. *Välja om.* — *Omväljande*, n. 4. o. *Omväljning*, f. 2.

OMVÄLTRA, v. a. o. n. 1. Vältra omkring. — Äfv. *Vältra om.* — *Omvältrande*, n. 4. o. *Omvältring*, f. 2.

OMVÄNDA, v. a. 2. 1) Vända åt motsatt håll, tillbaka. — 2) Vända ut och in. — 3) (fig.) *O. från en lära till en annan*, förmå att öfvergifva den lära, man förut bekant, och öfvergå till en annan. *O. syndare*, tillbakaföra dem ifrån deras syndiga leverne till gudaktighet. — För bem. 1 o. 2 säges äfv. *Vända om.* — *O. sig*, v. r. Upphöra med sitt syndiga leverne och blifva gudaktig. — *Omvänd*, part. pass. Brukas ofta adjektivt. *O-a skor*, som blifvit vända. *O-t förhållande*, förändrad, motsatt. *Nu är det o-t*, motsatt förhållande äger nu rum. *En nyss o. kristen*, som nyligen blifvit omvänd till kristna läran. *Han är aldeles o.*, helt och hållet förändrad. Brukas äfv. substantivt om den, som öfvergått till en annan lära. *En o. De o-e.* Har sammansättningen Nyomvänd. — *Omvändande*, n. 4.

OMVÄNDARE, m. 3. En, som omvänder andra eller omvänder någon till en religionslära.

OMVÄNDELSE, f. 3. 1) Öfvergång till annan religionslära. — 2) (teol.) Den Hel. Andes nådeverk, i hvilket han genom lagen hos den om sin synd upplösta människan uppväcker ångern.

OMVÄNDELSEIFVER, m. sing. eller

OMVÄNDELSENIT, n. sing. Ifver, nit att till en religionslära omvända bekännare af andra läror.

OMVÄNDELSEVERK, n. 3. (teol.) Allt hvad som har samband med och verkar till en syndares omvändelse.

OMVÄNDNING, f. 2. Handlingen, hvarigenom något omvändes.

OMVÄNDT, adv. I motsatt förhållande, tvärtom. *Det förhåller sig o. oss emellan.*

OMVÄRNA, v. a. 1. Omgifva med värn. — Äfv. *Värna om.* — *Omvärnande*, n. 4.

OMYNDIG, a. 2. Ej myndig. *En o. son. O-a är*, se *Omyndighet*. — Brukas äfv. substantivt, t. ex.: *De o-es rätt.*

OMYNDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara omyndig, eller det tillstånd, då någon är omyndig. — *Ss. O-stillstånd.*

OMÄTTLIG, a. 2. 1) Ej måttlig, utan måtta. *O. i mat och dryck.* — *Syn. Oåterhållsam.* — 2) Utan mått, öfverdrifvet stor. *O. lycka, framgång.* — *Syn. Se Stor.*

OMÄTTLIGEN, adv. *Se Omättligt.*

OMÄTTLIGHET, f. 3. 1) Brist på återhållsamhet. *O. i mat och dryck.* — 2) Öfverdrifven storlek. *Skatternas o.*

OMÄTTLIGT, adv. 1) Utan måtta, utan hof, utan återhållsamhet. *Lefva, dricka, äta o.* — 2) Öfvermåttan, i högsta grad. *Hålla o. af någon. O. rik.*

OMÄNDRA, v. a. 1. *Se Ändra.*

II.

OMÄNGD, a. 2. *Se Obladad.*

OMÄRKBAR, a. 2. *Se Omärklig.*

OMÄRKLIG, a. 2. Som ej kan märkas. — *Omärklighet*, f. 3.

OMÄRKLIGEN ell. **OMÄRKLIGT**, adv. Utan att märkas, utan att det märkes. *O. föra samtalet på ett ämne.*

OMÄTLIG, a. 2. Som ej kan mätas, räknas, beräknas. *Den o-a rumden. O-a summor.* — *Syn. Omätlig, Ofantlig, Oändlig, Oberäknelig, Oerhörd.* — *Omätlighet*, f. 3.

OMÄTLIGT, adv. Utomordentligt, ofantligt. *O. stor.*

OMÄTTLIG, a. 2. 1) Som ej kan mättas. *Han är o.* — 2) (fig.) Som ej kan tillfredsställas. *En o. hunger efter guld.* — *Omätllighet*, f. 3.

OMÄTTLIGT, adv. På ett omätligt sätt, utan att kunna mättas, i yttersta måtto. *O. girig.*

OMÖJLIG, a. 2. 1) Som ej kan ske, utföras, verkställas. *Det är en o. sak. Det är o-t att göra det.* — *Syn. Ogörlig, Overkställbar.* — 2) (log.) Säges om det, som icke låter förena sig till ett begrepp.

OMÖJLIGEN, adv. På ett sätt, som icke medgifver någon möjlighet; aldeles icke. *Det kan o. ske. Jag kan o. gissa, hvem det är.* — *Syn. Omöjligt, Omöjligtvis.*

OMÖJLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara omöjlig. *Det är en ren o. O-en af en sak.* — 2) Omöjlig sak, handling, verkning, händelse. *Begära o-er.*

OMÖJLIGT, adv. o. **OMÖJLIGTVIS**, adv. *Se Omöjligen.*

ONANI, ånani', f. 3. (af *Onan*, namnet på en person i 1 Mos. B.) Sjelfbefräckelse.

ONANISM, ånani'ssm, m. sing. *Se Onani.*

ONATUR, onatúr, f. sing. Brist på natur (i skön konst).

ONATURLIG, a. 2. Ej naturlig: 1) Stridande mot naturens lagar. — 2) Ej öfverensstämmande med det naturliga. — 3) Orimlig, oförnuftig. — 4) Omenslig. — 5) Omätlig, öfverdrifven. — *Onaturlighet*, f. 3.

ONATURLIGT, adv. 1) På ett onaturligt sätt. — 2) (pop.) Utomordentligt, i högsta måtto. *O. stor.*

OND, a. 2. (Kompar. *Värre*; superl. *Värst*; äfv. för bem. 1 o. 2 *Ondare, Ondast.*) Heter i Isl. *Ópur*, af *Éda*, rasa, vara ursinnig, och betyder egentl.: vild, rasande, ursinnig, såsom t. ex. en berserkakämpe. 1) Vredgad, vred. Har för denna och följ. bem. icke komparationsformerna *Värre, Värst. Blifva, vara o. på någon för en sak. Blifva o. öfver något. Ställa sig o. Se o. (ell. ondt) ut*, hafva utseende af att vara ond. — *Syn. Se Vred.* — 2) Ondsint, argsint. *En o. qvinna.* — 3) Ej god; böjd för att göra illa; elak till hjerta och karakter. *O-a människor. Verlden är o. Den o-e anden*, eller substantivt *Den o-e, Hin o-e*, djefvulen. *Onda människor* kallas äfv. substantivt *De o-e*. Säges äfv. om sak, t. ex.: *O-t hjerta. O-a tankar.* — *Syn. Arg, Elak, Ondskfull, Stygg, Vrång, Förvånd, Vrångvis.* — 4) Dålig. *O-t väder. O-a tider*, då människorna äro elaka och förderfva; äfv. dyr tid. *Tiden är o.*, människorna äro förderfvade. *O-t samvete*, medvetet af begångna förbrytelser. *Hafva o-t rykte om sig.* — *Syn. Se Dålig.*

— *Ond* brukas i neutrum, både i bestämd och obestämd form, ofta som substantiv, så i fysisk som andlig mening. a) *Ondt*, hvad som orsakar